

Og denne oktrojmæssige Uforanderlighed omfatter ikke blot Oktrojens Bestemmelser, men ogsaa det hertil sig sluttende Reglement gældende fra 1. August 1908, der er tilbleven paa den i Oktrojlovens Prgf. 14 foreskrevne Maade — vedtaget af Bankbestyrelsen og stadfæstet af den kongelige Bankkommissær — og saaledes ifølge nævnte Prgf. 14 er bleven en integrerende Del af selve Oktrojen, indbefattet som Prgf. 15 siger i »denne Lovs Forskrifter«.

Det er derfor saare naturligt, at Bankloven forholder sig fuldstændig taus med Hensyn til, hvorvidt Nationalbanken berøres af Loven. Enhver Bestemmelse i saa Henseende i Lovforslaget vilde friste ind paa Debatter om, hvor Grænsen for Nationalbankens oktrojmæssige Rettigheder laa, Debatter som kun kunde bidrage til at vanskeliggøre eller dog forsinke Lovens Fremme uden at kunne bringe endelig Afgørelse, idet det her drejer sig om et Fortolkningsspørgsmaal, der rettelig henhører under den dømmende Myndighed.

Det er af denne Grund, at der intet kan slutes fra Lovens Taushed om Nationalbanken til dens Opfattelse af dette Spørgsmaal.

At dette har været Grunden til Lovens Taushed synes ogsaa at fremgaa af Lovforslagets Historie. Forslaget var i Tiden fra 1912 til 1915 gentagne Gange fremme paa Rigsdagen, stadig med en Slutningsparagraf om, at Loven bl. a. ingen Anvendelse fandt paa Nationalbanken. I 1916 standsede imidlertid Arbejdet paa Rigsdagen med Hensyn til Banklovsforslaget og blev først genoptaget i Rigsdagsmøderne 1918—1919, jfr. Landstingsforhandlingerne S. 1089, hvor Hr. Dalsgaard gør Rede for Forhistorien.

I det saaledes foreliggende Forslag til Banklov er den nævnte Bestemmelse om Nationalbankens Undtagelsesstilling udeladt, men ifølge Bemærkningerne til Lovforslaget (Tillæg A, 1918—19 II S. 4566) er denne Ændring aabenbart anset som kun hørende til de *formelle* Ændringer, som man i den Redegørelse, der blev givet for foretagne Ændringer, ingen Anledning har fundet til at fremhæve, og det ses heller ikke, at man i Rigsdagsforhandlingerne har omtalt denne Forandring.

Kun en af Rigsdagstalerne ses at have omtalt Nationalbankens Stilling til Lovforslaget, og han synes nærmest at gaa ud fra, at man her ikke bevæger sig paa »Nationalbanklovgivningens Omraade« (Landstingsforh. S. 2688).

I det nævnte Reglement for Nationalbanken gives — i Overensstemmelse med Oktrojen — Regler om, hvem der paa Statens Vegne fører Tilsyn med Bankens Virksomhed, nemlig den kongelige Bankkommissær (Prgf. 61), hvorledes han skal gaa frem, hvis han antager noget stridende mod Bankens Oktroj, »de i Lovgivningen givne Forskrifter« eller Bankens Reglement (Prgf. 62), og hvem der i Tilfælde af Strid skal træffe den endelige Resolution, nemlig Højesteret.

Ligeledes træffer Reglementet Bestemmelser om Revision af Nationalbankens Regnskaber gennem Repræsentantskabet, der paaser Udnævnelsen af de fornødne Revisorer (Prgf. 45 og 46).

Men hermed er Banklovens Bestemmelser om Tilsyn og Revision (Prgf. 3, 13, 14, 15, 18 og 21) ikke forenelig; og som Følge heraf vil heller ikke Banklovens Prgf. 20 kunne komme til Anvendelse paa Nationalbanken, da den deri omhandlede Tilskudspligt til Revisionsomkostningerne i saa Fald maa anses som en Beskatning, fra hvilken Nationalbanken ifølge Oktrojen 4. Juli 1818 Prgf. 43, jfr. Oktrojforlængelsen af 1907 Prgf. 1 og 16 er undtaget.

Forinden Sagen forelægges Bankbestyrelsen, tillader vi os at anmode om en Udtalelse, der kunde angive den kongelige Bankkommissærs Stilling til Sagen.

J. Winther.

Stephensen.

Marcus Rubin.

C. Ussing.

Dalsgaard.